

Karlovo náměstí, rok 1571... Stalo se za vlády Maxmiliána II., otce Rudolfa II. Pro výjimečnost viděného zapsal pan V. Slavata (někdejší místodržící, který se bezprostředně zúčastnil slavného, nicméně z pohledu procesního efektivity - zbabraného vykonání.). Jakkoliv se narodil až po oné udalosti.

Kolem dvanácté hodiny noční ze dne 20. na 21. července byli novoměstští obyvatelé probuzeni nebyvalým hřmotem. Vše se otřásalo. Ti, kteří vyhlédli z oken svých příbytků, spatřili podivný průvod ještě podivnějšího vojska, vyjíždějícího právě ze Spálené ulice. Podivní jezdci a za nimi ještě podivnější vůz, zcela zakrytý a železem okovaný.

Vůz bez kol, který tažen vydával takový neslýchaný hřmot, že se okolní domy v základech otřásaly. Za vozem kráčelo osm postav obrovského vzrůstu, všichni bez hlav, v těžkých botách s velkými ostruhami. Vykračovaly tak hřmotně, že od nich „takový hluk byl, jako od vojska jízdého“.

Když se tento zvláštní průvod přiblížil ke kapli Božího těla, která stávala tenkrát uprostřed náměstí, vzplanula náhle v těch místech podivná záře, kterou svědci popisují jako oheň nebo ohnivý kruh. Svědkové vypovídali, že v těch místech bylo možno spatřit velké množství jakýchsi truhel a sudů naskládaných na sobě. Velký vůz odjel až k planoucí záři a ti, co šli za ním, do něj naložili všechny truhly i sudy a vůz se spěšně rozjel tentokrát opačným směrem. Jel k Novoměstské radnici a dále ke Starému městu. Podivné bytosti však zůstaly u kaple, poblíž planoucího ohnivého kruhu. V tu chvíli se zvedl velký víchř jako na počátku a oheň zmizel. Vše zmizelo, pouze jakási podivná světélkující záře v ovzduší mohla být v těch místech viděna až do svítání.

„Z lidí, kteří na to vidění strašlivé patřili, přemnozí z úděsu se rozstonali, někteří i zemřeli. Když se ta věc po městě roznesla, zavolání někteří ze svědků toho vidění na radnici, a ti lidé hodnověrní vyznali a přísahou stvrdili všechno o tom přepodivném vidění nočním.“

Adolf Wenig

*Převzato z Paměti V. Slavaty
(volně zpracováno)*

Akce „Dobytčí trh“

© Zdeněk Patrick Praha 1994/2006

Stalo se ve středověké Praze. Na Dobytčím trhu - dnešním Karlovu náměstí dne 20. července 1571 o půlnoci. Přesněji kolem půlnoci z 20. na 21. července 1571.

Starodávné dobytčí tržiště bývalo v těchto místech (v severní části dnešního Karlova náměstí) již odedávna. Mnohem dříve než Otec vlasti podepsal zakládající listiny Nového města.

Napříč náměstím, vedle cesty (jež vedla v ose Ječné a Presslovy ulice), směrem k jižní hraně náměstí, stávala kaple Božího těla s půdorysem ve tvaru osmicípé hvězdy. A právě její neobvyklý tvar, ale i jasné obrysy náměstí ve tvaru velkého obdélníku, mohly sehrát z hlediska topografie prostředí svoji nezastupitelnou roli v podivné akci „Dobytčí trh“.

Osmicípá kaple v hraně velkého obdélníku byla skvělým orientačním bodem.

I pro pozorovatele pohybuujícího se ve větších výškách.

Jiným podstatným příznakem, byla samotná velikost náměstí, jež někteří blízce zahraniční „experti“ označili za oblučně veliké. Prý zbytečně větší, než několik tehdejších německých vesnic dohromady.

A skutečně. Osvícený český král a římský císař Karel IV. navrhl budoucí Karlovo náměstí do třetího tisíciletí.

V dostatečné velikosti letiště.

Dalším příznakem nemnohých sounáležitosti v blízkém okolí, jež mohou mít jistou souvztažnost s nočním středověkým thrillerem na dnešním Karlově náměstí, je skutečnost, že se poblíž nachází i tzv. „Faustův dům“.

S případem odvozeně souvisí i ulice Vyšehradská, jež ústí v ulici Na Slupi, směřující naopak dále k novoměstským hradbám, jejichž pozůstatky lze dodnes spatřit poblíž dnešního Ostrčilova náměstí (Nalézající se naopak pod severními vyšehradskými hradbami.).

Kaple Božího těla byla vystavena v letech 1382-1393 bratrstvem „Obruce a kladiva“, v místech někdejší dřevěné věže, kde byly z příkazu českého krále a římského císaře Karla IV. každým rokem, druhý pátek po velikonocích, vystavovány ostatky svatých a říšské klenoty. Později byla místo věže vystavena již zmíněná kaple, sloužící předešlému účelu a to až do roku 1437.

Kaple byla později zbořena (za panování Josefa II.) a kamenné desky (dodnes jediný svědek

tehdejších událostí), jež obsahovaly prohlášení Karla IV. o tom, že Čechové a Moravané jsou věrnými křesťany a pravými syny církve, jsou deponovány v Národním muzeu.

Náměstí samo bylo nedlážděné, nerovné a jak bylo dobrým středověkým zvykem, hlavně po hojném dešti, značně blátivé.

Nevábně páchnoucí neadresně vytékající splašky a středověké odpady všeho druhu turistickému ruchu rozhodně nepřispívaly.

Hromady kamení, dříví, či dokonce odhozených věcí, vytvářely jistě zcela specifickou podívanou, jež mohla být umocněna i pohledem na nehezke dřevěné boudy, jež společně s několika (13) starými domky stály nepravidelně kdesi v podélné ose Dobytčího trhu. Později se uprostřed objevil i mramorový kámen s vytesaným křížem, umrlčí hlavou a letopočtem 1627 označující popravni místo. Svědek mnoha hlubokých noci, když tajně popravování duchovní a šlechtici osnující povstání proti tehdejšímu panovníkovi, setřásali zcela nedobrovolně ze svých beder své pozemské marnosti. Pod tímto kamenem, osazeným čtverem kruhů, vedla pry i tajná chodba přímo do Faustova domu.

***

Abychom se vůbec přiblížili rovině reálného chápání tak zvláštního vidění, jakým se od prvního okamžiku zdá být prezentace techno armády z Dobytčího trhu, připomeňme si některá další související fakta.

Povšimněme si prosím, i když jen velmi okrajově, některých příznaků podivností, které nás ponechávají v bohorovně metodice naučené nevědomosti, že nic, co nyní vyjmenuji, nesmí jménem zákona pšt (!)... existovat...

Zatímco obří objekty záhadné provenience hravě unikají relativistickými rychlostmi směšným snahám pozemských supersoniků, jiní mimozemci zasvěceně píší geniální novinové články na téma „Ufoni nemají prsa a strachem ochromeni přechájejí do nicoty odstrašení silou naší techniky z počátku třetího tisíciletí parních lokomotiv“.

Vzápětí se objevují na našich loukách a polích:

„Fantastické kresby a dokonce i vzkazy v podobě amerického počítačového kódu a kódu pro telefonickou komunikaci (ASCII)“.

Tváříme se, že nevidíme ubohosti nadopovaných falzifikátorů, kteří se, jakoby na pokyn systémově vyrojili ze svých marných narkotických doupat, aby za několik státem přidělených lehkých „jointů“ potvrdili jakoukoliv připravenou lež.

Například právě tu, kterou si přejeme slyšet. Neboť skutečná pravda je tak deprimující!

Z téhož důvodu jsou rovněž i všechna zjeve-

ní Panny Marie, vrcholné autority křesťanské víry, obzvláště nezajímavá a musí zůstat i nadále pouze problémem katolické církve.

Vděčně a rádi přivítáme na televizních obrazovkách zainteresované blby s nápisy „hvězdní_lidé.cz“, kteří v rámci dezinformačních kampaní vytvoří gala_matyáš hodný označení „neproniknutelný guláš“.

Nicméně...

Není kouře bez ohně. Neboť vše se vším může souviset.

Veškerá známá zjevení vrcholných autorit katolické církve začínají kupodivu stejně, jako náš příběh: Nejdříve se strhne silný vítr a těžko definovatelný hřmot. V záblescích světla se pak odbývá, jakoby v holografické projekci, celé zjevení.

Ještě dlouho po vydařené produkci, poté co všichni protagonisté zjevení zmizí, setrvává v exponovaném místě záře. Respektive světelné efekty v podobě světélkování. Tak tomu bylo i o půlnoci z 20 na 21. července 1571 v Praze:

„O půlnoci veliký vítr na Novém městě pražském se strhl a takový hřmot i pohnutí učinil, jakoby zemětřesení bylo...“

Nenadále se objevilo „velké vojsko jízdné, jehož začátku ani konce vyděšení obyvatelé Nového města, „zvláště na rynku Dobytčí trh zvaném“, probuzení a vystrašení nenadálým hlukem, vyhlíželi ze svých přibytků.

Slovo „nenadále“ koresponduje s termínem „zjevení“. Signalizuje na samém počátku tutěž možnou variantu, jež může být charakterizována religiozostí celého projektu. Vzápětí se možná religiozita kupodivu zcela vytratila do pozadí. Do popředí naopak vystoupil zvláště surový počín neznámého fenoménu, jemuž byli obyvatelé „nevědomého“ středověku, se vši nemilosrdností, vystaveni. Hovořím o systému, jemuž je jakákoliv očekávaná logika cizí, jakkoliv se v problematice lidského strachu dokonale vyzná.

Cílený kontakt entity demonstrující svoji nesmírnou moc a sílu, jako součást vyššího celku, jehož smysl a cíle lze snad pochopit teprve v průběhu časů. V konkrétních souvislostech, z nichž každá se již prakticky stala, se zpětnou platností, marností všech marností a setrvává mezi námi již jen v podobě trezorové utajovaných skutečností.

Rozhodně bychom rovněž mohli uvažovat o takové variantě časového průniku s následnou holografickou projekcí, ve které možná mimozemsky tvářící se entita naopak znuděně a nezúčastněně postává kdesi opodál.

Tatáž entita o níž Necronomicon (Soupis mrtvých jmen), či hovoří i bula papeže Řehoře?

Entita proti níž vedla Svata Inkvizice nesmiřitelný boj celá staletí „očistnými“ plameny?

Nic však není tak nejistého, jako tvrzení, že se časem pohybuje neobyčejný, po zuby ozbrojený kontingent vetřelců, připomínající přepadovou pěší jednotku domorodců, podporovanou několika málo obrněnci a malým výsadem techno armacopů z konce třetího tisíciletí.

A to vše v kombinaci s císařskými husary.

„Všichni pak, pohotově své zbraně držíce, jakoby se s nepřítelem potýkali měli“ kráčeli pryč od ulice zvané Spálená, podél kostela Božího těla, směrem ke klášteru Na Slovanech.

Akční zbraňová pohotovost signalizuje čistě teoretickou možnost, že si entita (mající své, možná nemimozemské prsty i v tomto zapeklitém případě), s oblibou promítá známý americký thriller jménem „Predátor“.

O jaký druh zbraní „pohotově držených“ se vlastně jedná, nebylo bohužel udivenými pozorovateli dostatečně blíže specifikováno. Snad i proto, že se vymykaly všemu, co tehdejší obyvatel Nového Města Pražského běžně očekával ve výbavě středověkého kyrysníka. Pouze poznámka, že jejich zbraně a koně „k pohledění příjemní nebyli“ signalizuje možnost, že se nejednalo o notoricky známé středověké meče, halapartny, či dokonce arkebuzy.

Ačkoliv běžný smrtelník většinou považuje vše neznámé (a nejen na pohled) za nepříjemné, ze své zkušenosti vím, že i mnohý současný vzdělanec odmítá rozhovor o vesmíru, neboť mu při představě nekonečných prostor a zejména nebezpečného neznáma, z nepochopitelných důvodů, „běhá mráz po zádech“. A má husí kůže snad i na patě.

Nyní nastal čas, kdy je nezbytné upřesnit některá fakta z oné osudné noci. Zejména sporé osvětlení zmíněné sci-fi scény může sehrát dominantní roli v posuzování celého případu. Zanedbejme pro tuto chvíli i doložená svědectví, která na druhý den na radnici pod přísahou stvrdili vybraní očití a hodnověrní svědkové.

Tehdejší noční osvětlení bylo spíše velmi sporé, takže pozorovatel, nemající kočičího zraku, mohl sledovat námi popisované události pouze s přesností nepřesahující možnosti lidského zraku v temné červencové noci. Tedy asi v úrovni nepříznivě pokročilé kombinace zeleno - šedého zákalu.

Železné koše čnějící tenkrát pouze velmi sporadicky na nárožích ulic (plněné dřevěnými třískami, smolnými víchy, či pochodněmi) osvětlovaly (pokud vůbec) okolní prostory více než prabídně. Účastníci středověké noční promenády museli být naopak, dle příslušného zákona, vybaveni lucernou, či pochodní. Každý, kdo nenaplnil literu zákona, byl nutně považován za krajně po-

dezřelého, jehož je nutno okamžitě přísně pokutovat. To, co se týkalo sporého osvětlení novoměstského rynku, však platilo pouze do okamžiku, kdy se neznámí turisté, přicházející z tajemné nicoty, rozhodli obstarat vlastní a podstatně účinnější městské osvětlení. Ale o tom později.

Za uspořádaným a početným jízdním vojskem „...vezen byl vůz přikrytý a železem dobře okovaný, nemající kol žádných a toliko po zemi vlekl se s takovým hřmotem, až domové se otřásaly a země pohybovala...“

Povšimněme si jedné maličkosti. Jakkoliv Adolf Wenig (Staré pověsti pražské) hovoří o vozu taženém koni, původní Slavatův text tvrdí že byl „vezen“ a zcela bez kol se vlekl po zemi. Vůz bez kol, jenž byl celý zakryt a hustě pobit železnými pláty.

Co vše by napáchal obrněný pásový vůz nejen se středověkými domky, když i ty současné (s bytelnými základy) by se zaručeně otřásaly podobně.

Samohybný stroj lze s pohledu středověkého Pražana prozatím zavrhnout, neboť i ten současný má problém podobného ražení. Nutně se tedy jedná o bájný příběh, jehož místo je pouze ve starých pověstech.

A tak se i stalo.

Nicméně příběh ještě zdaleka nekončí. Za kavalerii seřazenou „v pěkném pořádku“ a pravděpodobně samohybným obrněncem“

„...osm mužův šlo, velkých strašlivých, neboť všickni a jeden každý z nich byl bez hlavy, majíce na nohou boty těžké a ostruhy a ti svou chůzí větší třeskot činili nežli celé předcházející vojsko jízdné...“

Sny generálů typu Sodoma Gomora o geneticky vyšlechtěné profesionální techno armádě kyborgů, (biorobotů, když základním materiálem je lidský fenomén), jakoby se cvičně zhmotnili právě ve středověké Praze.

Právě zde je možná jedna z možných dominant příběhu. Snad i proto, že má svoji nezávislou paralelu i v jiných historických dobách. Přičemž lze s úspěchem pochybovat o dodatečné úpravě zainteresovanými desinformačními agenturami, jež „s nikým nekamaráďí“.

Praha 30. června 2003 ČTK

Armáda USA se netají vizemi o propojení lidského mozku s řídicími systémy bojových strojů, na příklad letadla.

Alan Rudolph je koordinátorem dvouletého výzkumného projektu Brain Machine Interface

(rozhraní mozek-stroj).

DARPA na něj loni vyčlenila 24 milionů dolarů, téměř 10 procent svého rozpočtu. "Může přijít den, kdy spolu budou na dálku komunikovat dva lidské mozky," cituje Rudolpha prestižní vědecký časopis Nature.

Výzkumné laboratoře vyvíjí rozhraní člověk - člověk, člověk - stroj, stroj - člověk umožňující přenos obrazu, povelů, zvuků a signálů. Filmový terminátor křížený s robo_copem a cvičeným potkanem. S paměťovým čipem v mozku, umělým hypokampem, jemuž lze snadno obměnit veškerý databázový systém příkazovými elektrodami pevně zabudovanými v lebce, respektive v mozku.

Co závažného se přihodilo, že vedoucí projektu DARPA Alan Rudolph, podšéf a mluvčí hlavní výzkumné a vývojové organizace amerického ministerstva obrany, se již nikterak netají odpornými vizemi padouchů?

Nebo snad provádí pouze rekognizaci terénu pro ještě zručnější systémové zhovadilosti?

Humornou argumentaci o etických zábranách můžeme již dávno zcela zanedbat.

Nic takového, mimo zarytého mlčení, již neexistuje.

„Roku 1559 v zemi markraběte brandenburského v čas žní, když oves od dělníkův již sekán býti měl, prve než na pole došli, spatřili patnácte mužův neobyčejně a hrozně velikosti, bez hlav všichni, jako by kosíce obilí. Jeden přes druhého sekajíc, hřmot a skřípění kos do daleka slyšán byl, avšak ani jedno stéblo ovsu poraženo nebylo.

Zdaleka, ze zámku i města se seběhlo množství lidí a ti smělejší se těch zázračných sekáčů vypytavali, ale ti neodpovídajíc své dílo konali. Ano, jsouce některými odvažlivci rukama chytáni, vytrhujíc se, dále oves jakoby sekali...“

Marek Bydžovský z Florentína Svět za tří českých králů

Jakkoliv mezi oběma příběhy leží dvanáct let a dostatečně velký lán země, je zřejmé, že protagonisté obou příběhů mají společného jmenovatele - bezhlavé bytosti **neobyčejně a hrozně velikosti**.

Podobné bytosti se v minulosti objevily i na mnoha jiných místech i dobách. Jedním z takových míst je detašované pracoviště Blanických rytířů v hoře zvané Čistá u Svitav.

Jedná se očividně o bezproblémovou samostatnou jednotku bezhlavých rytířů ohromné velikosti, kteří přispěchají na pomoc Svatováclavskému vojsku, jež bude v kritických dobách „Počátku konce“ již operovat v Praze. Společně

s dalšími horskými slovansko-keltskými útvary. Když zázračná zbraň svatého Prokopa – jeho svatá berla, vymete poslední zbytky nepřátel a německých hord, skrývajících se v sázavských skalách, mimo náš reálný čas.

Když celý rynek přešli, velký oheň v prostředí toho rynku před kostelem Božího těla v jednom okamžení povstal. Z jedné strany toho ohně velká hromada truhel a z druhé strany mnoho sudův, v jakých obyčejně do ležení prach ručníční se vozí stálo i leželo.

Nic není děláno tajně - ve skrytu temnot.

Naopak. Domorodci musí sakra vidět, že protagonisté časového průniku mají vše spolehlivě pod kontrolou! Celý prostor, zejména Kaple Božího těla, je ozářen dostatečně jasným a velkým světlem v podobě ohně. Neznámí vetřelci „obezřetně“ neporušili žádný „vládní výnos o povinném osvětlení vozidel“. První takový, jež se zabývá touto tematikou, vešel ve všeobecnou známost již ve 12. stoletím. V nočním čase musel totiž v Českých zemích před každým povozem kráčet sluha s dostatečně planoucí, nicméně bezpečnou, jiskry neprskající pochodní (Po roce 1613 Rudolf II. vydal závazný pokyn pro povinné noční osvětlení ve všech městech.).

K tomu ohni nenadále přijel velký vůz, do něhož byly ty truhly i sudy naházeny a ten ale nebyl vozen za tím vojskem jízdním, ale zpátkem se obrátil k novopražskému domu radnímu do široké ulice.

Zatímco vojsko jízdné neurčitého počtu směřovalo překvapivě směrem ke klášteru na Slovanech (simultánně směrem na Slupi a městskou bránou dále na Nov sbele - Nové sídlo - zkratka do Nuslí, či přes Vyšehrad na Pankrác), již dříve avizovaný velký obrněný vůz byl u Kaple Božího těla spěšně naložen materiálem, jež středověkým pozorovatelům připomínal truhly a sudy, aby se okamžitě otočil a uháněl zpět směrem k Novoměstské radnici. Respektive, aby zmizel kdesi „v široké ulici“ (Široké ulici?). Snad někde v místech, kde v budoucnosti bude Národní třída.

Další osudy jízdného vojska, bezhlavých rytířů a „něčím“ taženého obrněnce není zřejmě z pohledu radních pánů, radno více vzpomínat. A tak nebyt pana Slavaty, odnesli by si mnohé utajované skutečnosti páni radní do hrobu.

Někteří výtečníci možná i do pekel.

Rozhodně se mnoho ze zásadních informací stejně vytratilo beze stopy do žádoucího ztracena, neboť svědectví „méně“ hodnotných svědků nebyla brána v potaz.

Včetně nejdůležitějších svědectví bezpro-

středně očitých svědků – druhých a zejména třetích nočních hlídek.

Ponocným i strážcům u nedalekých městských bran bych naopak bez váhání položil množství dotěrných otázek. A pátral bych dále. Neboť z přítmi zpovědnic by zanedlouho vyrazili pověření poslové spěchající cestou necestou, kolem tehdejšího vladaře až do Říma. Zaznamenali bychom ruch dostatečně připomínající páteční dálniční spoje dvacátého století, když společně prcháme od Černého díla Velkého bratra do svých chat a chalup.

A nebývaly to nutně jen křesťanské zpovědnice, z nichž citlivé císařské ucho zachytilo žalobný hlásek.

„Nato strhl se opět vítr veliký a všechno to strašlivé vidění zmizelo, toliko v povětrí zůstaly jakési ohnivé znamení jako záře, v němž viděno bylo kolo ohnivé a trvalo až do bílého dne.“

Ačkoliv i závěrečné efekty potvrzují naše předpoklady o závažnosti celé události, patřící evidentně do oblastí trezorově popíraných skutečností, o kterých se i novověký měšťan neodvážil tiše šeptat nedaleko svého ušního bolce, natož ucha svého nejlepšího přítele.

Informace jsou natolik závažné, že musí být okamžitě informován panovník Imperátor (případně jeho jezuitští poradci a tajní radové). Prozatím však musíme s překvapením konstatovat, že se nic podobného nekonalo.

Ač se po noční Praze, stěží přátelsky nakloněné Habsburskému domu, prochází neznámá, viditelně velmi mocná a možná velevlastizrádně motivovaná armáda zvláštních ozbrojenců, ovládající takovou techniku, jež by viditelně hravě postačila nejen k potlačení jakékoliv Techno Czeck_party (právě účelově vygenerované týmiž represivními složkami a jinotajnými službami), ale i k závěrečnému vymetení Habsburků z Českých zemí.

A ještě by zbylo.

Nestalo se tak, což signalizuje krajně nepřiznivě vibrace směrem k mé zavrženihodné xenofobně-šovinistické podstatě. I když na druhé straně, na druhé straně zpravidla zuřivě podupává strana protivná.

Další okamžiky nechť opět náleží pokračování našeho příběhu:

„...Tím strašlivým viděním byli mnozí tak byli přestrašeni, že odležeti to museli, jiní také smrt z toho divadla měli...“

Tento zápis již jen dokumentuje jistý stupeň neznalosti hraničící až se surovostí onoho pražského zviditelnění se neznámé entity. Čímž závažnost celého případu nabývá, alespoň v mých

očích, na intenzitě. Pouze bohorovný ignorant vidí za vším pouze Jirásku, Slavatu, nebo Weniga.

V Praze se 21. 7. 1571 skutečně cosi závažného přihodilo. Tak závažného, že by i dnešní tajné služby, i ty soukromé měli zavěťřit, když už ta česká dávno není česká.

A protože se jako vždy musíme spolehnout pouze na sebe a na některé „odtajněné skutečnosti“, pokusme se s tím málem, co víme, o vyjasnění si některých bodů příběhu.

I když je stále nutné uvažovat fakt, že za mnohými odtajněnými zprávami se skrývá pouze úmysl vložit do oběhu mezipravdy (semitruie), které jsou v dezinformační oblasti zájmů podstatně produktivnější, než dosavadní prostoduché polopravdy a lži.

Připomeňme si rovněž ten fakt, že po roce 1989 dochází k prudkému poklesu beztak již nulové informovanosti o čemkoli, co souvisí s našimi životně důležitými zájmy. Čestnou výjimkou jsou snad pouze relativně přesné údaje o dalších neúspěších Slovenska, radostných přírůstcích nejmenovaných zoologických zahrad, či dobře cílené nabídce blíže neurčených tamponů, které prozatím nepotřebují ani náhodou.

Slavné období, kdy televizní obrazovka, říkejme ji pro lepší orientaci Velký Bratr 1 (dne **1. března 2002** v nočních zprávách, kdy již většina obyvatelstva sní o lepších zítřcích), vede prostřednictvím dvou mocných moderátorů dialog (jako vždy lehce zaměnitelný s monologem) na téma, zda nový tajný příkaz nejmenovaných obranných agentur Spojených států **vydávat novinářům pouze nepravdivé zprávy - neohrozí svobodu tisku.**

Oba moderátoři, zvláště vybraní velikáni obrazovky VB1, docházejí k jednohlasně slabomyšlnému názoru, že nikoli. Pozoruhodný poznatek, který si budeme muset časem snad i osvojit.

Je to období, kdy naopak občansko právní televizní stanice „Landsmanschaft 2“ šílí nad zločineckou xenofobií a šovinismem českého národa a nepromlčitelnými zločiny prezidenta Československé republiky Dr. Edwarda Beneše, když nejen hodní vyšetřovatele na gestapu, ale i jiní vysoce tolerantní němečtí strýčkové byli pouze vyprovokováni nepřijatelnou drzostí českých banditů. Kteří se později neštíteli, společně s anglosaskými zločinci, terorizovat pokojné německé obyvatelstvo.

Pod „úhlem dojmu“ takto vnímané ústavou zaručené svobody slova je nutné hledět i na následující řádky. Neboť procento semitruie (mezipravd vložených agenturami, nekamarádící se s nikým) dosahuje i v této komoditě solidní úrovně vítaného systémového chaosu.

Jediné, co se vymyká této lišácké stínohře, je skutečnost (obecně bohužel nesdílitelná), že bez

ohledu na systematické lži a mlaskavě zuřivé mlčení charismatických politiků, se naše planeta se stala cílovou adresou zájmů, které by nás zcela určitě nemusely potěšit (psáno 1993).

Hovořím o realitě zdánlivě netečně vegetující nejen v těsné blízkosti naší planety. Když státní terorismus reprezentovaný povětšinou úmyslně děravými zákony, jistým druhem zvráceností a povýšeným vkládáním mezipravd, bude vzápětí determinován vzestupnou funkcí a vytvářením virtuální reality - nikdy neexistujícího světa, jež nám Velký bratr začal připravovat ještě dříve, než se prostřednictvím bankovního sektoru rozhodl zbohatnout nejen na I. světové válce, či Velké Říjnové Socialistické Revoluci. Nicméně o poznání později, kdy do našich končin vesmíru zavítali možná nevídaní hosté. Zřejmě rození potížitě, neboť i oni byli rovněž a neprodleně zařazeni mezi tzv. velmi „utajované skutečnosti“.

A protože stav pravdy je takový jaký je, jsme nuceni uvažovat o četnosti druhů mimozemských entit pouze pohledem ufologických sekt, jež z neznámého důvodu vlastní nikdy nevysychající pramen zaručeně stále a stále pravdivějších odtažených vymyšleností.

Nicméně, lze tyto informace porovnat s těmi historickými záznamy, o nichž lze předpokládat, že ruka cenzora neměla příliš zdatné, či chcete-li sofistikované zázemí, jaké očekáváme u Svaté inkvizice, či současných nadstátních agentur nad jejichž činy mnohdy i sama „Hrůza strachy strnula a pravda navždy oněměla“.

V téže úrovni musíme uvažovat o reálnosti jevu „akce Dobyččí trh“. Přičemž připomínám tu skutečnost, že několik svědků onemocnělo, zatímco jiní zemřeli v důsledku nebývalého stresu, či chcete-li strachu.

Jak snadná je vlastně eliminace jedince, či dokonce celého národa, za pomoci dlouhodobých stresů a vynuceného strachu?

Strach, mocná zbraň a spojenec terorizmu, jež povýšen systémově na státní úroveň, dovolí beztrestně, s lehkostí pracovníků gestapa, likvidovat na příklad i neúnosně přetížený sociální systém. Například eliminací nepohodlných důchodců.

Vitána je mediální osvěta kombinovaná billboardy s tématickým okruhem „Bezbolestně asistovaná smrt! Eutanásie vše vyřeší!“

Vhodným doplňkem stresů jsou nejen uměle vybuzené životní nejistoty, ale i každodenní drobná a zákonem nepostihnutelná denní diskriminace, či dokonce obyčejně naučená absence etiky.

Správnými podněty vyvolaný stres, či dobře směřované frustrace, způsobují totiž zvýšenou produkci adrenalinu. Hormon připravující tělo na zvýšený výdej energie tím, že zvyšuje hladinu

cukru v krvi, zrychluje srdeční tep a roztahuje cévy v kosterních svalech a v srdci.

Aktivace mobilizující veškeré tělesné síly je vykoupena snížením krve do „méně důležitých“ orgánů. Čím méně krve, tím méně kyslíku. Ve vlásečnicích dochází pak k úniku plazmatu a krevní stav se v tomtéž důsledku neobyčejně snižuje. Stav, jenž může končit i smrtí. Trvá-li déle než tělo unese, či opakuje-li se v dostatečně frekventovaných zabíjácích cyklech.

Nebo přesahuje-li rázově několikanásobně únosnou hranici.

Pak není ostuda zemřít strachem.

Je to promyšlený zločin útočícího zmetka.

Kdo, či spíše jaká entita, stojí v pozadí prozatím nesrozumitelného činu, jehož logika mizí kdesi v dalekých prostorách vesmíru a novinářsky nepřijatelných fyzikálních zákonech.

Dle různorodosti (a nyní důrazně podtrhuji - velmi reálných) technicko fyzikálních jevů, dochovaných zpráv a eposů, lze (pro tuto malou chvíli) uvažovat o výběru té entity, jež má na svědomí nejen akci Dobyččí trh, ale i nesmyslné žně v knížectví markraběte brandenburského (Branni Bory - území Polabských Srbů). Jakkoliv jsou naše snahy nerozumné a pro mnohé z nás zcestné, je nutné si připustit, že mimozemská entita (odvozeně i její možní domorodí vazalové) ovládající techniku, kterou jsem měl kdysi možnost spatřit, se může díky svým technologiím, či prostě **prostorové holografii**, představit vybraným pozemšťanům v jakékoliv výhodné podobě.

Takže, ač možný vetřelec z toho nejobludnějšího sci-fi seriálu, navenek může vystupovat jako zjevení svaté a nedotknutelné provenience.

Jistěže neprůchodná vize v okamžiku, kdy zavedený systém věcí, prostřednictvím servilních novinářů a tupých moderátorek, společně se zanícenými mluvčími ufologických sekt a neomylných nositelů idealistické vědy, udupal vše „nepotřebné“ bezpečně do země.

Nikoli však z dosahu utajených laboratoří a vědeckých pracovišť, jejichž pracovní náplň, ale i výše dotací, by vyvedla běžného daňového poplatníka přinejmenším „do vytržení“.

Mnohé aspekty operace „Dobyččí trh“ v mnohých detailech připomínají možnost, že za vším mohou být agentury, těch nejzvučnějších jmen, jež „opravdu s nikým nekamarádí“.

Zásadní problém, praktické výsledky teorie relativity, jevící se v této souvislosti, jako velmi podezřele nespolehlivý element, zapadá do zcela jiného schématu, než bychom kdy vůbec čekali.

Golem rabbi Löviho vykazuje totiž tolik nesporných podobnosti s bezhlavými bytostmi **neobyčejně a hrozně velikosti**, že je to až na pováže-

nou. Uvážíme-li místo výskytu, ale i místa relativně nedaleká, včetně času, kdy Golem zahájil svoje pražské angažmá zdánlivě ve prospěch místní židovské obce, pak nevidím žádný důvod pochybovat o schopnostech cizokrajných chasníků zmocnit se, ve spoře osvětlené chvíli, jednoho z přítomných exemplářů bezhlavého techno bojovníka.

O danajském daru prozatím netřeba uvažovat, neboť vyjmutí zásuvného kartridge může být dílem okamžiku.

Rychlý pochod k břehům nedaleké řeky plné bláta a maskování mohutné příšery je vyřešeno. Včetně ukrytí v nedaleké nemovitosti, jež je rovněž ve vlastnictví židovské obce.

Vše bude vyřešeno, až moudrý rabín Lövi ben Becalel přijme nabídku a přijede do Prahy, aby se stal zemským rabínem. Pak jistě Golema oživí k radosti všech zainteresovaných.

Stalo se tak prý skutečně roku 1573, dva roky poté, co byla zřejmě úspěšně zakončena mise z 21. 7. 1571 na Karlově náměstí.

Oplácán vltavským bahnem, se Golem krátce po vložení šemu silně zahříval. Jeho funkce byly tak nevypočitatelně nebezpečné, že bylo, až na další, upuštěno od jeho dalšího provozování.

Mám dojem, že je v tomto okamžiku nejen lhostejné, zda rabín Lövi ben Becalel, zmanipulován současnými borci tajnoslužebnictví, dodatečně přesídlil do Prahy až v roce 1590, ale i zda to byl on, kdo zkoumal možné příčiny dětského moru v židovském městě.

***

Možné mimozemské entity působící na naší

planetě, či v blízkém okolí, z nichž jedna z nich může působit jako zvěstovatel apokalyptických vizí, či v podobě zjevení religiózních autorit. Jiná jako vrcholná realita satanských uskupení, nebo naopak andělský záchranný tým s webovou adresou www.apokalypsa.cz. Když další entita se jeví jako přijatelný politický partner při globální demistikaci pozemské lůzy.

I když je naopak možné, že za vším je konglomerát, jemuž se zvláště konec Janovy apokalyptická vize může velmi zamlouvat.

Jako dobře připravený scénář mimozemské agrese.

Jež probíhá s podobným scénářem a podporován stejným teamem, jako za slavných dob VŘSR.

Tudíž relativně velmi snadno.

S účastí bankovních rodin reprezentovanými tuzemskými náčelníky a šamany, jejichž mysl je již beznadějně zatemněna staletou touhou po mocné říši, nad kterou Slunce nikdy nezapadá. Když servilní novináři a moderátoři ochotně postaví jakoukoliv Bestii na nohy.

I tu z Janovy apokalypsy

Odhodlaně, svědomitě a sofistickovaně.

Zbývá ještě jedna varianta. Vše, co je zde napsáno, je pouze mé idiotské zvatláni.

Nepochybně skvělá varianta.

Když na otázku „je někdo tam venku?“ nám bohužel vždy odpoví jen bušící pěstičky nové nomenklatury svědomitě utloukající vše, co by mohlo způsobit hysterický záchvat šéfovi šéfu nově instalovaného barbarika.

Poznámka pod čarou

Vzdálenost ústí Spálené ulice k hraně kostela byla 150 dvojkroků, odhadem 200 metrů cca 5-8 minut velmi volné chůze.

V Praze 7 - 17. října 1623 byla viděna v odpoledních hodinách ohromná koule, která se otáčela a měnila barvu od bílé přes žlutou a modrou až k rudé.

1570 – 12. ledna 1570 Kutná hora

12. ledna 1570 se objevil na noční obloze plné hvězd, nad Horami Kutnými neobvyklý atmosferický fenomén. Planoucí záře. Podobný úkaz se objevil 5. 10. 1591 nad Norimberkem.

Roku **1571** se vrací Rudolf z Barcelony do Vídně po sedmiletém setrvání ve Španělsku. Kam odešel jako jedenáctiletý (roku 1563 odchází na výchovu do Španělska společně se svým desetiletým bratrem)

1572 se v souhvězdí Kasiopeja objevila z minuty na minutu jasně a bíle zářící „kometa bez ohonu“. Byla viditelná pouhým okem i za bílého dne. Postupem času se jasná bělost měnila do marsově zarudlé, až žluté barvy. Aby nakonec v roce 1574(?) zmizela z oblohy. Jiné prameny hovoří o několika týdnech.

Snad 1574

Pohřební průvod, respektive smuteční hosté kráčeující Prahou za rakví Maxmiliána II. se rozprchli v okamžiku, kdy se znenadání zvedl velký víchř. Za rakví zůstal ze smutečních hostí pouze jeho syn

Rudolf. Vysvětlení davové psychózy bylo prý způsobeno nedávnými krvavými událostmi v Paříži.
Tak tzv. „Krvavá Bartolomějská noc. Náboženská nesnášenlivost končící vyvražděním hugenotů.
Co však s tím měl co dělat silný víchř?
Nebylo to spíše ve spojení s asociacemi „viděného“ na Dobyčím trhu?
Možná obojí!